

възвода по откритата мѣстность къмъ противниковия флангъ стана равно на сигурна смъртъ. Но заповѣдта трѣбваше да се изпълни, за да се спасятъ останалитѣ взводове на ротата.

— Боятъ стана такъвъ, за какъвто може би си е мечталъ и Йото — коравъ, жестокъ и паметенъ. Влеченето по коремъ, стрелбата, заемането педя по педя коравата земя отъ дветѣ тънки вериги на възвода ни караше да напъваме до крайни предѣли възможноститѣ на нашитѣ сили. Съзнанието, че ще създадемъ на ротата по-изгодно положение, че скоро ще се доберемъ до фланга и атакуваме, ни караше да се гордѣемъ за жертвитѣ, които ни се искаха.

Йото даде импулсъ на войницитеѣ. Последнитѣ го виждаха какъ несдържано се влачеше напредъ, въ първата линия, до самия възводенъ командиръ.

— Ето, ето где е една отъ картечницитѣ, — почна да ми сочи първенецътъ.

Скоро се откри и втора картечница. Целитѣ, които търсѣхме, станаха видими и насочването на огъня ни по тѣхъ се оточни. Наближихме още... настана моментъ да атакуваме.

— Йото, Йото, ординарецътъ на подпоручика е убитъ, почна да се предава отъ втората линия.